

правеше това само защото искаше да живее, да се храни; защото искаше да ходи на училище, като другите деца; защото искаше да влезе при хора, не като „господина“ и „госпожата“? Владо много време се скита гладен, тъй гладен, докато най-после намери спасение в агенцията. Нима какво, това му било писано. Първият път, когато излезе на улицата с куп вестници под ръка, усети, че го до-срам, че се изчервява. Понечи дори да се върне. Но си спомни, че пак щеше да гладува. И затича. Ясният му глас треперливо зави-ка имената на вестниците. Но, въ-преки усърдието му, хората равно-душно го отминаваха. Може би не викаше достатъчно силно? Тогава гласът му се помъжи да надвие шума от колите и трамваите. Пакъ-никакъв резултат. Едва след час нъколцина решиха да си купят вестник. О, колко се зарадва, когато сложи в джоба първите спечелени пари! Топло нъкак си му стана и, обнадежден, живо за-кръстосва улиците на града. Към обяд вече малка сумичка приятел-ски подрънваше в панталона му. Можеше да си купи нъщо за яде-не. Може би дори и от тъзи ла-комства, които така примамливо го зовяха от витрините на сладкар-ниците. Не, не, не бяха тъ за не-го! Там влизаха само добре облече-ни хора. Сигурно щяха да го из-гонят още шумо се покажеше на вратата. „Хайде, Владо, си казваше той, когато един ден спечелиш много пари, ще си купиш цъла та-кава сладкарница.“ И, поутешен, с нова сила завикваше и тичаше,

О, не всъкога беше така. Вед-наж гърлото му пресипна. Страш-ни болки му струваше усилието да вика и, въпреки това, чуваха се само хрипливи и неразбрани звукове. Колко тежко му беше тогава! Съ-нищо не можеше да обърне вни-манието на купувачите. Не беше висок. Не беше и голъм. О, ако

беше голъм и силен, сигурно щеше да ги накара да си купят вестник! Но бѣ дребничък, босъ и немощень спрямо тази тълпа, ко-ято го смазваше съ равнодушието си. Колко често се спираше предъ-тия безсърдечни минувачи и съ как-ва молба въ очите имъ поднасяше вестникъ! Дори се опитваше да имъ-каже нъщо, но отъ гърлото му из-лизаха все такива ржждиви звуко-ве. И най-често тѣ отблъскваха про-тегнатата му ръка и продължава-ха трескавия си ходъ. Ахъ, въ тѣзи дни Владо изпита такова разочаро-вание, така мъчно му бѣше на сърд-цето, че вечеръ, съсипанъ, убитъ, едва се домъкваше до квартирата си. Господи, колко лоши сж хората!

А зимата? Тая страшна зима, която му се хилеше вече отдалечъ? Пакъ ли така щеше да го измъч-ва? Ахъ, спомняше си! Студътъ, влаженъ и черенъ, се промъкваше презъ тънките дрехи и сграбчваше мършавото му тѣлце. Напраздно устата му се опитваше тогава да из-рече имената на вестниците. Тя трепереше и отъ нея думите се от-късваха на множество срички, кои-то сякашъ като камъни падаха на тротоара и се изгубваха всрѣдъ снѣ-га. И тоя снѣгъ! Понѣкога кишавъ, понѣкога превърнатъ въ игли, той подло се провираше презъ скъса-ните му подметки и щипеше, тъй силно щипеше! Имаше моменти, ко-гато нозетѣ му претръпваха отъ студъ и отказваха да се движатъ. Владо се напъваше да върви на-предъ, но все стоеше на едно мѣс-то, сякашъ хиляди килограми го бѣ-ха направили свой пленникъ. И този шумъ, и този вой на автомобилите, и тоя пронизителенъ, влудяващъ писъкъ на трамваите, и тия безсър-дечни хора, които се тласкаха въ него, и тази свѣтлина и мракъ, що посмѣнно го грабваха и му се смѣ-ха съ грамадните си очи! Колко тежко бѣше всичко това! Владо чув-ствувахе, че нъкакви невидими рж-

(Следва на стр. 5.)